

[Handelsministeren.]

danske delegation afgivne beretning, der er omdelt til folketingets medlemmer, skal jeg her indskrænke mig til at nævne de væsentligste ændringer i konventionen.

For det første har man nedsat tonnagegrænsen for tankskibe, således at det nu forbydes tankskibe over 150 BRT at udtømme olie mod tidligere 500 BRT. Endvidere vedtoges et forbud mod udtømmning for alle nybygninger på 20.000 BRT og derover; og hvad der især vil få stor betydning for Danmark: der vedtoges totalt forbud mod olieudtømmning i såvel Nordsøen som Østersøen.

Ændringerne har været behandlet i Rådet vedrørende Foranstaltninger mod Olieforeurening, og rådet har over for handelsministeriet anbefalet, at Danmark tiltræder disse, idet man dog har henstillet, at dette først sker, når ændringerne er tiltrådt af en række af de øvrige større skibsfartsnationer.

Nærværende lovforslag afgiver hjemmel for Danmarks tiltræden af de vedtagne ændringer i konventionen, og det er regeringens agt, så snart loven er vedtaget, at tiltræde ændringerne, der allerede er tiltrådt af følgende lande: Norge, Sverige, Storbritannien, Frankrig, Canada, Polen, Liberia, Kuwait, Panama og Den forenede arabiske Republik.

Som det vil ses, foreslås tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsat af handelsministeren, hvilket er sammenhængende med, at ændringerne i konventionen først bliver virksomme 12 måneder efter, at de er tiltrådt af $\frac{2}{3}$ af de kontraherende regeringer. I denne forbindelse kan jeg anføre, at de engelske og svenske love ligeledes indeholder bestemmelse om, at ikrafttrædelsestidspunktet fastsættes administrativt, ligesom dette tidspunkt også for Norges vedkommende vil blive fastsat administrativt med hjemmel i den norske lov af 9. december 1955.

Endelig har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om forlængelse af

lov om valutaforhold m. v. I de snart to år, den gældende valutlov har været i kraft, er bestræbelserne for at afvikle de tilbageværende importrestriktioner blevet fortsat gennem forøgelsen af frilisten, en udvidelse af bevillingsudstedelsen samt gennem udvidelse af fortegnelsen over de lande, for hvilke frilisten er gældende. Den forøgede importfrihed har på mange områder givet anledning til større import, men stort set har dette kunnet forenes med stigende dansk produktion.

Inden for det vareområde, som omfattes af EFTA-konventionens afviklingsregler — i hovedsagen industrivareområdet — er nu kun ca. 5 pct., målt på produktionen, tilbage på den bundne liste. På dette område vil importregulering være ophørt om få år, idet told og importrestriktioner for EFTA-varer i henhold til beslutningerne i EFTAs råd på Lissabonmødet i maj måned i år skal være helt afviklet mellem medlemslandene inden udgangen af 1966.

Importreguleringen for de varer, der falder uden for EFTAs afviklingsregler — hovedsagelig landbrugsvarer og fisk — er i den forløbne tid blevet lempet på mange områder. Således er en del varer af mindre betydning for dansk produktion blevet overført til frilisten, og importmulighederne — bl. a. for grønsager og frugt — er blevet forøget ved at gennemføre fri bevillingsudstedelse i visse perioder.

Handelens frigørelse har ikke været uden virkning for importens størrelse og sammensætning og har sikkert også haft betydning for det forholdsvist stabile prisniveau, der har været gældende for de fleste industrivarer. Sammenligner man importen i 1961 med de sidst registrerede 12 måneder — som ikke har været påvirket af omshamstringen sidste år — er det nuværende årsniveau for importen godt $1\frac{1}{2}$ milliard kr. eller ca. 12 pct. højere end i 1961. Af denne stigning skyldes den ene milliard kroner øget import af industrielle råvarer, produktionsmidler og brændsel, som er steget 10-15 pct. Stigende import af råvarer og ma-

[Handelsministeren.]

skiner har været en nødvendig forudsætning for den øgede industrieksport og for en rationalisering, der kunne modvirke den øgede konkurrence, som liberaliseringen har medført.

Det er navnlig på forbrugsvareområdet, de senere års liberalisering og kvotaforhøjelser har gjort sig gældende, og forbrugsvareimporten er steget ca. 500 mill. kr. i det sidste par år eller en stigning på mere end 25 pct., der kun for en ringe dels vedkommende skyldes personbilimporten, som i den seneste tid ikke ligger meget højere end i 1961. Der kan ikke være tvivl om, at befolkningen har benyttet de friere importforhold til at sikre sig et mere varieret vareudvalg. Det er sikkert en gunstig udvikling for forbrugerne, men den har medført øgede valutaudgifter, der viser, at det er berettiget at gå gradvis til værks.

Valutaloven i sin nuværende form har således fortsat vist sig at være et egnet instrument til afvikling af den gældende midlertidige importregulering. Det har også vist sig hensigtsmæssigt gennem lovens myndigheder at kunne foretage denne afvikling uden urimelige konkurrencevilkår for dansk produktion. Loven har derfor stadig betydning, og det er min hensigt som hidtil at administrere loven, således at afviklingen kan ske kontinuert gennem halvårslige udvidelser af frilisten, efterhånden som liberalisering af de pågældende varer gennem forudgående gradvis forøgelse af bevillingsudstedelsen lader sig gennemføre uden alvorlige skadelige virkninger på den danske produktion, samtidig med at hensynet til forbrugerinteresserne tilgodeses.

Loven har desuden handelspolitisk betydning, idet handelen med landene uden for frilisteområdet forudsætter en nøjere regulering af importen.

De i medfør af valutaloven fastsatte bestemmelser om overførsel af betalinger til og fra udlandet og om kapitaloverførelser blev i 1961 lempet. Disse lempelser har i den forløbne tid vist sig nyttige og har ført til større smidighed i afviklingen af valutaoverførelser. Jeg vil fortsat tilstræbe en forenkling af bestemmelserne på dette område. Reglerne for kapitaloverførelser er imidlertid på en række områder endnu ret restriktive. Det er mit håb, at der inden

for længe er sket en sådan tilpasning af forholdene på det danske kapitalmarked, at en vis lempelse i reglerne for import af kapital skulle blive mulig.

De restriktioner, som har været gældende i medfør af valutaloven, er i den forløbne periode blevet lempet væsentligt og vil yderligere blive det fremover, men loven er fortsat en nødvendig ramme for vor samhandel med udlandet, hvorfor jeg har fundet det rimeligt at foreslå den gældende valutlov forlænget indtil 31. december 1965.

Jeg skal hermed tillade mig at anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og villige behandling.

Landbrugsministeren (Skytte): Jeg har den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om salg af skind og huder ved offentlig auktion.

I forhold til den nugældende lov indeholder forslaget kun den ændring, at fritagelse for betaling af auktionsafgift udvides til også at omfatte udenlandske skind og huder af pelsdyr og husdyr.

Pelsdyravlerne i de nordiske lande arbejder på at rationalisere pelsauktionerne, og da det for de danske pelsavlere er vigtigt, at der ikke gælder strengere afgiftsbestemmelser i Danmark end i de øvrige nordiske lande, har jeg fundet det rigtigt at fremsætte dette lovforslag.

Idet jeg i øvrigt henviser til dets bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings villige behandling.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Her ved har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ministres ansvar.

Jeg skal i hovedsagen begrænse mig til nogle bemærkninger om baggrunden for forslaget og om de principper, der er lagt til grund ved dets udformning.

Som bekendt indeholdt allerede grundloven af 1849 en udtalelse om en nærmere bestemmelse af ministrenes ansvar ved særlig lov. Der er i tiden derefter gjort talrige forsøg på at gennemføre en sådan lov. Først i 1939 lykkedes det at få en lov vedtaget, men denne trådte ikke i kraft. Spørgsmålet blev genoptaget under forhandlingerne i forfatningskommissionen af 1946, men under de afsluttende forhandlinger i denne kommission var der enighed om, at en del